

Тяжтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА

II

РЕДАКТИРАТЪ:
ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ
Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ
ПИЛИГРИМЪ

Одобренъ и препоръченъ отъ Министерството
на Народното Просвѣщение съ окръжно
№ 19263 отъ 16 юний 1933 год.
Броятъ 2 лева

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв.
ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв.
Адресъ на редакцията
ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ

БРОЙ

30

Сънятъ на Живко

Вечерта бавно се спускаше и носеше миръ на земята. Клепачитъ на малкия Живко натежаха и той помоли майка си, да му приготви леглото. Следъ нѣколко минути той вече спеше. Неговото лице прие спокоенъ видъ; чертитъ му станаха меки и кротки.

Живковата майка гледаше синчето си съ погледъ, който много говореше, Струваше ѝ се, че сега тя го обичаше по-вече отколкото всѣки други пѣтъ. А Живко, който по цѣлъ денъ тичаше изъ градината, сега се беше пренесалъ въ чудни хубави сѣнища, каквито могатъ да съществуватъ само въ приказкитъ. Той минаваше презъ незначителни и вълшебни страни. Всичко беше така хубаво, така приятно. Той вървеше, играеше по дивни, цвѣтни ливади, возеше се на сребърна колесница, впрегната въ две бѣли агънца и беше тъй щасливъ. Наоколо му пѣеха сладкопойни птички, отъ небето се спускаха, като златни ленти, слънчевитъ лъчи.

И изведнѣжъ Живко се намѣри пакъ въ своята стая. Тукъ беше се случило нѣщо чудновато. Онова малко джудже, което години наредъ седеше на единъ пень всрѣдъ зеленина сега беше оживѣло въ картината. Започна да се движи като че ли не беше нарисувано. Нему беше омръзнало да стои на едно и също мѣсто. Стана джуджето отъ пѣна и тръгна изъ гората да се поразходи. Вървя нѣколко време, но и това му омръзна. Толкова време гледаше все тази гора.

За голѣмо удивление, джуджето подскочи и — хопъ, излѣзе отъ рамката, въ която беше включено толкова време.

— Колко съмъ гладенъ, — рече джуджето. — Кой знае отъ кога вече не съмъ ялъ!

Пролѣтъ

И то, — скочи на масата дете лехеше хубавъ Великенски кравай, който самъ се разчупи и предложи на джуджето. А отъ паницата, дете стояха сложени нѣколко червени

яйца, изкочиха малки, жълти пиленца и заскачаха весело наоколо. Ядеше сладко джуджето и си пѣеше нѣкаква хубава пѣсничка.

Времето минаваше. Стариатъ сте-

ненъ часовникъ удари полунощъ.

— Още не съмъ изялъ краваятъ си, а дойде вече полунощъ!

Не оставаше нищо друго на джуджето освенъ да се върне на своето старо мѣсто и да чака следната нощъ, когато изново ще излѣзе на разходка.

Но какво стана? Джуджето е малко, а картината на стената висока. Не можеше лесно да се покачи до нея. Трѣбваше нѣкакъ да си помогне. Обърна се около себе си и забеляза една кутия съ захаръ.

— Твърде добре! — каза то. — Едно, две и азъ съмъ на картината! Никой нѣма да узнае, че нощемъ съмъ слизало [и ходило изъ стаята.

То тъй, както бързаше да заеме мѣстото си, краката му се подхлъзнаха отъ рамката и джуджето падна. При паданieto си то закачи похлупакътъ на захарната кутия. Понеже похлупакътъ беше стъкленъ, разби се на парчета.

Часоветъ минаха и зората се сипваше като носеше златни, топли слънчеви лъчи. Птичкитъ започнаха да пѣятъ на Живковия прозорецъ. Още нѣколко минути и Живко се събуди. Той протърка очитъ си и погледна къмъ масата. Сега просто не повѣрва на очитъ си: на стената нѣмаше онази стара картина и джуджето, което седеше на пѣна. Вмѣсто нея на масата стоеше голѣмо шоколадено джудже. Около него беше отворено едно огромно, шарено яйце отъ дърво, отъ което прекрачваха две жълти пиленца отъ пухъ. До тѣхъ, на една хубава табличка, стояха две парчета козунакъ и нѣколко шарени, истински яйца.

Отъ вратата се подаваше главата на Живковата майка, която го гледаше щаслива съ своитъ кротки очи. И не можеше да повѣрва Живко дали това е сънъ или истина.

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

Янъ Бибиянъ и Калчо се прибраха въ стаята си, но дълго време не можаха да заспатъ, обтегнати на своитъ меки легла, угасили странната свѣтлина, която идеше отъ нѣкакви плочи, залепени по стенитъ, тѣ се разговаряха въ тъмницата.

— Какво ни предстои да правимъ — питаше Янъ Бибиянъ често.

И прекъснатитъ разсъждения отъ тоя въпросъ отново продължаваха.

— Ако останемъ по задълго тукъ, ние ще имаме възможность да направимъ обширни изучвания на цѣлата луна и на нейното население. Отъ едно кратко престояване нищо нѣма да разберемъ. То ще си остане само като единъ подвигъ, безъ никаква полза.

— Значи на тебети се остава! — попита насмѣшливо Янъ Бибиянъ.

Калчо не отговори.

— Значи остава ти се — повтори Янъ Бибиянъ. Видѣ се, Дагада, ти хареса и положението ти на царски зетъ ти се вижда приятно.

— Какво бихъ правилъ на земята — рече тжжно Калчо. Азъ нѣмамъ нийде никого. Азъ съмъ едно творение отъ калъ, безъ родители, безъ близки. Единствениятъ най-близкъ човѣкъ ми си ти Янъ Бибиянъ, но ти ще слезѣшъ тамъ, тебе те чака цѣлия свѣтъ, имашъ близки, ще се оженишъ за Иа, и тогава азъ ще стана излишенъ за тебе. Самотенъ, тамъ ще ми е мжно, много мжно.

Гласътъ на Калчо затрепера и прелѣ на плачъ.

— Приятелю — мой, каза Янъ Бибиянъ. — Нашата съдба е обща. Ние сме свързани. Магията, която беше ни уплела, може би още ни държи. Азъ те имамъ като роденъ братъ и каквото и да стане, моитъ чувства нѣма да се промѣнятъ.

Като каза, това Янъ Бибиянъ, презъ широкия отворъ на стаята, който служеше за прозорецъ, проникна тънка синкава свѣтлина и разреши мрака, който цареше тамъ.

Янъ Бибиянъ се вдигна отъ леглото и погледна. Предъ плътната тъмнина, която цареше на вънъ, тамъ нѣкъде на масиленото небе, свѣтеше съ чудна красота, като синкавъ диамантъ, огромния кржгъ на земята.

Сякашъ електрически токъ премина презъ цѣлото тѣло на Янъ Бибиянъ. Той скочи бързо и отиде до кржглия прозорецъ.

— Какво има? — попита Калчо

— Стани, стани! — възбудено извика Янъ Бибиянъ. — Стани да я видишъ, нашата прекрасна родна планета.

Калчо скокна възбуденъ отъ трѣскавитъ думи на Янъ Бибиянъ и дойде при него.

Съ метнати единъ на другъ възъ рамена ржце, тѣ застанаха изумѣли предъ вълшебното зрелище, което представляваше небето тая вечеръ. Неговата тъмна, дълбока безкрайность, бѣ обсипана съ милиарди звез-

ди, малки и голѣми, които блещѣха разноцвѣтно. Посрѣдъ тѣхъ се носеше съ бързина блестяща комета съ свѣтла опашка, която леко трепереше. А на срѣдата, срѣдъ тоя роякъ отъ свѣтлина, цареше огромния синкавъ кржгъ на земята, по чието лице лежеше голѣма сѣнка, прилична на войнъ, застаналъ на стража. Неговото лице бѣ смръщено, главата енергично бѣ издигната и мускулитъ на двѣтъ му ржце бѣха огромни.

— Това е може би образъ на Великия океанъ — рече Янъ Бибиянъ като сочеше сѣнката. — И тоя образъ внушава страхъ на жителитъ на луната. А тамъ сега плаватъ грамадни параходи, пълни съ пѣтници. Ония свѣтли лавини — покрити съ градове и селца. Тамъ сега е день и кипи животъ. А когато настане тамъ нощта, хиляди погледи ще се обърнатъ къмъ малката бледа луна, където сме ние. Какъ ми се иска Калчо, въ тоя моментъ да видя и да срѣсна нѣкой учителъ отъ земята, нашъ братъ, да видя погледа на хубавото човѣшко лице, да стисна човѣшка петопръстѣта ржка. На мене не ми се стои вече тука.

— Тогава да заминемъ Янъ Бибиянъ . . . Разбирамъ копнежитъ . . . И мене душата ми се стѣга . . . Макаръ, че нѣмамъ близки, но тая прѣстъ, отъ която съмъ направенъ, ме привлича.

Уморени най-после Янъ Бибиянъ и Калчо се прибраха на леглата си и заспаха. Навѣнъ се чу шумъ, виковете и трѣсъкъ отъ хвърлени предмети. Янъ

Бибиянъ се стрѣсна и скочи. Беше се вече съмнало. Калчо затича да види какво има. Той потърси Магу въ стаята му, но не го намѣри.

Около „Свѣтковица“ бѣха се струпали стотина жени съ голѣми металически тояги и се съвещаваха на високъ гласъ.

Янъ Бибиянъ помисли, че сж нападнати и потърси оржжието си, но то бѣ въ „Свѣтковица“. Той надникна предпазливо навѣнъ и съгледа Магу, заобиколенъ отъ женитъ, че се разправя нѣщо. Скоро той ги остави и подскачайки високо се опъти къмъ жилището на Янъ Бибиянъ.

— Какво има, Магу?

Шагада и Дагада, боейки се да не избѣгате съ вашата машина и да ги оставите, подучили скришомъ отъ баща си, нѣкои по-видни учени отъ града да дойдатъ и да разрушатъ машината ви . . .

— Е? — попита изплашенъ Янъ Бибиянъ.

— Напраздно ги разубеждавали. Тѣ изпратиха да донесатъ отъ горящата вода за да го полѣятъ.

— Магу, иди имъ кажи да не правятъ това, защото Ваха ще се разгнѣви и ще прати войника, който я пази, съ единъ техникъ да направи Вашата Маха на пепелъ.

Маги заскача и отиде при женитъ. Когато той имъ предаде думитъ на Янъ Бибиянъ, тѣ се разпишѣха и разбѣгаха.

(Продължава)